

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

มุ่งธรรมต่อนักในธรรม

วันนี้สั่งให้เขาไปซื้อของที่ตลาด ให้ไปสองแห่ง ที่ผาแดงแห่งหนึ่งแล้วก็ภูสัสมิ
แห่งหนึ่ง แยกไปคนละทาง ๆ เรากำหนดให้ทุกอย่างเรียบร้อย ทางหนึ่งก็ให้เข้าผาแดง
ทางหนึ่งก็ให้เข้าทางภูสัสมิ จัดของไปถวายพระ ไม่ได้จัดไปถวายไม่ทราบนานแสนนาน
นะทางด้านนี้ ไม่ค่อยจะได้ส่งไปทางนี้ ประการสำคัญเราก็ไม่ค่อยได้เป็นกังวลกับพระ
มากนักเกี่ยวกับเรื่องอาหารการฉัน พระกรรมฐานนี้ถ้าอาหารเหลือเพื่อภาวนาไม่ค่อยดี
ท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมท่านจะคิดจะเลือกอาหารที่เรียกว่าอาหารสัปปายะ อาหารเป็นที่
สบาย หมายถึงความสบายในการขบการฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว บำเพ็ญธรรมสะดวก
อาหารนี้ก็ไม่เป็นภัยต่อธาตุชั้นธัญด้วย ไม่เป็นข้าศึกต่อการบำเพ็ญสมณธรรมด้วย เรียก
ว่าอาหารเป็นที่สบาย เรียกว่าอาหารสัปปายะ เพราะฉะนั้นกรรมฐานท่านจึงไม่ค่อยยุ่ง
กับเรื่องอาหารอะไรนัก

ท่านจะเล็งตั้งแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมเรียกว่าล้วน ๆ ไปเลย ให้ธรรมเป็นความ
สะดวก อะไรจะขัดข้องบ้างท่านไม่ค่อยสนใจ แต่ถ้าธรรมขัดข้องแล้วท่านถือเป็นเรื่อง
ใหญ่ เป็นอย่างนั้นนะ ผู้มุ่งธรรมต้องเป็นอย่างนั้น จิตใจต่อนักในธรรม คิดอะไร ๆ
กระเทือนธรรมหรือไม่ มีส่วนได้ส่วนเสียกับธรรมอย่างไรหรือไม่อยู่อย่างนั้นตลอดนะ
ไม่ได้ว่าส่วนได้ส่วนเสียกับสิ่งอื่น ต้องเกี่ยวกับธรรม ๆ ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ค่อยจะส่ง
อาหารไปถวายพระมากนัก

เฉพาะปัจจุบันนี้ก็เรียกว่าเราเป็นผู้ดำเนินมาแล้วในทางภาคปฏิบัติจิตตภาวนา
เกี่ยวกับเรื่องอาหารการกินนี้เราเคยมาแล้ว อาหารการขบการฉันถ้าให้มีพอเพียง ไม่
เพียงเท่านั้น ให้ลดลงไปกว่านั้นอีก นั่นละการภาวนาจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน้อยก็พอ
เพียงเท่านั้นพอแล้ว เรียกว่าชั้นหยาบสำหรับธรรมนะ คือพอเสมอ แต่ชั้นละเอียดของ
ธรรมคือขั้นเรื่อย ตัดลงเรื่อย ๆ แล้วธรรมเจริญขึ้นเรื่อย ๆ การทำอะไรที่เกี่ยวข้องกับ
ตนผู้บำเพ็ญธรรมแล้วต้องเล็งธรรมเสมอ เล็งอื่นไม่ได้ต้องเล็งธรรมเสมอ อะไรจะ
กระทบกระเทือน มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับธรรมอะไรบ้าง ต้องเล็งอยู่ตลอดเวลา ถ้ามี
ส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับธรรม ต้องคิดต้องเลือกต้องตัดออก ต้องอย่างนั้นถึงเรียกว่าผู้
บำเพ็ญ

การทำอะไรทำไมพินิจพิจารณาสักแต่จะทำอย่างนี้ไม่ค่อยเกิดผล พระพุทธเจ้า
ไม่ได้สอนให้คนโง่งนะ สอนให้คนฉลาด ทำลงไปต้องมีสติปัญญาเทียบกันหรือเคียงกัน
ไป ๆ อะไรเกิดผลมากผลน้อย เรื่องธรรมเป็นที่ตั้งไว้เลยไม่ให้กระเทือนธรรม ธรรมจะ

เจริญหรือเสื่อมยังงาคอยดูตลอด อย่างนั้นถึงถูก เพียงสักแต่ว่าทำนี้ไม่ดีไม่เหมาะ ต้องมีปัญญานั้นแหละคอยแทรก สตินี้เป็นพื้นฐาน ปัญญาคอยสอดคอยแทรกคอยพิจารณา การปฏิบัติของตัวเอง

ทำความเพียรเราตั้งสติไว้เหมือนกัน พยายามตั้งสติเหมือนกัน ๆ ในอิริยาบถ ทั้งสี่อิริยาบถใดที่เราทำความเพียรที่พยายามตั้งสติได้ด้วยกัน อิริยาบถใดมีผลมากกว่ากันต้องสังเกตอยู่ตลอดเวลา เดินมากเป็นยังง นั่งมากเป็นยังง นอนมากเป็นยังง คำว่านอนในองค์ความเพียรท่านไม่ได้หมายถึงว่านอนหลับครอก ๆ นะ ผู้สำเร็จในอิริยาบถนอนก็มี คือนอนท่านก็ภาวนาของท่าน เรียกว่าผู้บำเพ็ญเพียรไม่มีอิริยาบถ สติประจำตลอด เป็นความเพียรตลอด นั่นท่านเรียกว่าไม่มีอิริยาบถ เพราะฉะนั้นท่านถึงสำเร็จได้ในขณะที่ท่านกำลังนอน คือนอนก็นอนพิจารณา สำเร็จได้

ด้วยเหตุนี้จึงต้องเอามาเทียบ การยืน การเดิน การนั่ง การนอน มากเป็นยังง อิริยาบถไหนดีกว่ากัน เดินมากเป็นยังง นั่งมากเป็นยังง นั่งภาวนา คอยสังเกตตลอด เช่น อดอาหารนี้ก็เหมือนกัน ไม่ใช่สักแต่ว่าอด คือเราผ่อนสั้นผ่อนยาวตลอดในความสังเกตของเราผู้บำเพ็ญเพียรด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น อดอาหารเป็นต้น อดอาหารถ้าน้อยไปร่างกายอ่อนมากไป ทางกำลังใจถึงจะดีก็ตาม ถ้ามันจะอ่อนมากไปกว่านี้ก็ไม่ได้ เพราะนี่เป็นเครื่องมือ ท่านก็ปรับเข้าอีก เช่นสมมุติว่าฉัน ๕๐% นี้ท่านอาจเพิ่มเข้า ๕๕ ก็ได้ หรือขึ้น ๖๐ ก็ได้ ถ้าดูลักษณะไม่ดีท่านตัดลง ๆ ถึงขนาดที่ว่า ๑๕% หรือ ๑๐% ก็ได้ท่านทดสอบพิจารณาตลอดเวลา ไม่ใช่ทำวันนี้แล้ววันหลังก็จะทำอย่างนี้ ไม่ได้อย่างนั้นนะ ต้องได้ใช้ความพินิจพิจารณา

เช่น การอดอาหารหรือการผ่อนอาหาร การผ่อนอาหารเราฉันได้แต่น้อยถึงมากมากในการผ่อนอาหารไม่ได้มากเต็มท้องนะ เราทดสอบอยู่ในนั้น ถ้าควรจะเพิ่มขึ้นเห็นว่าอาหารฉันน้อยไปกับธาตุชั้น ท่านก็เพิ่มให้เล็กน้อย แต่ความเพียรท่านจะถือเป็นพื้นเลยตลอด นั่นผู้บำเพ็ญภาวนาท่านเป็นอย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้ทำสู่มสู่มทำ ควรลดลงท่านก็ลด ควรลดลงขนาดไหนท่านก็ลด เช่น อดอาหาร ลดลง ๆ แล้วควรจะเพิ่มขึ้น เพราะเห็นว่าร่างกายนี้อ่อนมาก ๆ ท่านเพิ่มให้พอสมควรเพื่อความเพียร เอา เพิ่มให้ผู้ภาวนาต้องเป็นนักสังเกตตัวเอง มีสักแต่ว่าทำสู่มสู่มทำ โอ้ย ไม่ได้นะ ไม่ได้

สติปัญญาเป็นสำคัญมากในการประกอบความเพียรหรือบำเพ็ญภาวนา นั้นเสียงอะไร โอ้ โอ้หยองโอ้ฮ้อย ดู ๆ มึงเป็นยังง ตีโอ้หยองให้หน่อยนะ เอา ฟาดโอ้หยองให้หน่อยนะ มันเป็นยังงโอ้หยอง มันหวง เราเข้าไปในครัวมันเท่าเราจะกัดเราเอาไม้เรียวไล่ตีเอาเลย จากนั้นมาเลยหมอบ มองเห็นเราตาเขียวป้อแต่ไม่กล้านะ ไม่กล้าเท่าไม่กล้าอะไร เขียวป้อ มาซิมาเอากันอีก โอ้ย ไม่กล้ามาเลย มันหวง เอ้อ นิสัย

นิสัยหึงหวง ข้างนอกหึงหวงถ้าเป็นทางโลกไม่ดี ถ้าเป็นธรรมแล้วหึงหวงใจ ดีมาก หึงหวงห่วงใยใจ

ดังที่พูดตะกี้ก็เกี่ยวกับเรื่องธรรมภายในใจ ทั้งรักทั้งสงวน ทั้งหึงหวงทั้งบำรุง แล้วทั้งรักษาไม่ให้ใครอะไรมายุ่ง นี่ถูกต้อง หึงหวงแบบไอ้หยองหึงหวงไม่ได้นะ แม้ที่สุดเราเป็นเจ้าของมัน-มันยังทั้งเท่าทั้งจะกัดเรา มันเข้าไปในครัวแล้วเลยไปเป็นเจ้าของอำนาจในครัว มันไม่รู้ชี้ว่าไม่เรียวย่ออำนาจเหนือกว่า มันไม่รู้ชี้ เวลาถูกไม่เรียวย่อมันจึงรู้ วันหลังก็นั่งจ่อดูนะ อันนี้ก็เป็นที่กิเลสตัวสำคัญตัวหนึ่ง ความหึงความหวงนี่ไม่ดี ส่วนมากจะเป็นกิเลส ความหวงเกี่ยวกับเรื่องธรรมดีไม่ดีจะไม่มีใครคิด ไม่มีใครนำมาพูดนะ แต่ที่พิจารณาหมดแล้ว อย่างที่ว่าที่หวงที่ห่วงบำรุงรักษา คือห่วงธรรมหวงธรรมไม่ให้อะไรมาแตะได้นี่ถูกต้อง ถ้าหวงแบบโลกแล้วจุ่มเลยเทียว หวงมากกว่านั้นจุ่มเลยไม่ใช่ของดี

ถ้าหวงโลกแบบธรรมก็ดี หวงโลกแต่เป็นธรรมแฝงธรรม ผู้อยู่ในโลกเป็นฆราวาสอย่างนี้ ต่างคนต่างห่วงต่างใย ต่างคนต่างหวงกันในความเป็นธรรม ครอบครัวนั้นเย็น ฝ่าเมียก็เย็น ฝ่าเมียธรรมดาด้องห่วงต้องหวง เพราะความรักความถือว่าเป็นสมบัติของตัวเอง ก็ต้องมีความห่วงความหวงด้วยความเป็นธรรมด้วยกัน แล้วต่างคนต่างเย็นใจ ต่อไปความห่วงความหวงนี้ก็ปล่อยได้เพราะเชื่อกันแล้ว นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ห่วงอย่างหนึ่งมันก็เสีย จึงต้องได้แยกได้แยะ

นี่เราพูดถึงเรื่องการประกอบความเพียร ทั่วประเทศไทยเรามีบ้างไหมที่เรามาพูดเวลานี้ละ ผู้ประกอบความพากเพียรเพื่อชำระจิตใจ ที่ถูกกิเลสบีบบี้สึไฟตลอดเวลาทั่วหน้ากันหมดในหัวใจแต่ละดวง ๆ อยู่ในใฝ่เท้าของกิเลสทั้งนั้นมันเหยียบย่ำทำลายมีใครดีใครดีขึ้นออกจากใฝ่เท้าของกิเลสด้วยความพากเพียร ด้วยความเห็นโทษของมันบ้างไหม มันน่าถามน่าคิดใหม่พิจารณาซิ นี่เราพูดเกี่ยวกับการรักษาใจซึ่งเป็นสมบัติอันล้ำค่า ที่จะต้องได้บำรุงรักษาตลอดเวลา ต้องได้พูดกันบ้างซิเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ทำไมพูดนี้แสดงหูแสดงตา พูดเรื่องกิเลส ขาขาดหูขาดก็ไม่ยอมเสียตาย มันห่วงมันโยกกิเลสมันติดพันกิเลส เรื่องธรรมมันไม่สนใจ นี่ละมันเสียเวลานี้ บ้านเมืองของเรา

เฉพะอย่างยิ่งชาติไทยของเราเป็นชาติชาวพุทธ มันน่าจะกว้างขวางเบิกบานต่อกันนะ ธรรมเบิกบานต่อกัน วางพื้ก็กลงไปเลย ตั้งรากก็กลงไปนี่ คืออะไร สัตว์โลกเกิดมาทุกรายเกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม ตั้งก็กลงในกรรม ใครจะเกิดอยู่ในสถานที่ใกล้ที่ไกล ทางใต้ทางเหนือทางทิศไหนก็ตาม ก็เกิดออกมาจากอำนาจของกรรม ๆ เหมือนกันหมด อันนี้เสมอกัน สัตว์จะไปเกิดโดยลำพังตัวเองไม่ว่าสัตว์ประเภทใดจะเกิดไม่ได้ จะเกิดโดยลำพังตัวเองนี่ไม่มี มีแต่เรื่องของกรรมทั้งนั้นแหละ

ถ้าเราเทียบเป็นข้อเทียบเคียง ก็เหมือนสำลีเรานี่ คือสำลีนี้น้ำมันจะมีเครื่องหนุน เช่นพวกอากาศก็พองตัวกันได้ อากาศมันตึงลงก็มี น้ำมันหนุนขึ้นก็มี สำลีมันปลิวขึ้นสูงก็มี มันลงก็มี คำว่ามันขึ้นมันสูงของสำลีนั่นอย่าว่าเป็นไปตามลำพังของมันนะ มันมีเครื่องหนุนของมันอยู่ในสำลีนั่น ให้ขึ้นก็ได้ให้ลงก็ได้ ให้ไปที่ไหนก็ได้ เพราะมีเครื่องพัดผันมันอยู่ในนั้น นี่หัวใจของเราที่เท่ากับสำลี ถ้ามีกรรมชั่วมันก็ตึงลง ๆ แต่เราไม่เห็นขีสิ่งที่มันตึงลง ถ้ากรรมดีมันก็ตืดขึ้น ๆ นี่คือความดีหนุนขึ้น ไม่ใช่ใจของเราซึ่งเป็นเหมือนสำลีนี้อันจะไปโดยลำพังตัวเองได้ สำลีเองก็ไปไม่ได้ ต้องมีเครื่องพาพัดพาผันให้มันเคลื่อนมันไหวมันถึงเคลื่อนไหวไปสูงต่ำอะไร เป็นเรื่องมีเครื่องพัดผันมัน อันนี้ใจของเราจะไปสูงไปต่ำมันมีเครื่องพัดผัน เพราะฉะนั้นจงพากันลงในหัวใจ

นี่เราเป็นลูกชาวพุทธให้รักกัน พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก สัตว์โลกนี้เป็นลูกของพระพุทธเจ้า ถ้าลูกเชื่อฟังคำพ่อของเราแล้วต้องยอมฟังเสียงนี้ ให้รักกันขึ้นต้น เพราะเกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม ไม่มีใครตกแต่งเอาได้ เกิดมานี้เห็นใหม่ รูปร่างกลางตัวจิตนิสัยเหมือนกันใหม่ ไม่เหมือน เพราะธรรมชาติของกรรมไม่พาให้เหมือน มันมีหนุนอยู่ในนั้นให้พาให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา นี่สำเร็จแล้วในขั้นนี้ แล้วจะเปลี่ยนแปลงไปอีกยังไ้ ความดีความชั่วจะหนุนในนั้นอีก ถ้าหนักไปทางความชั่วไม่มีการหักห้าม มันก็ชั่วลงไปต่ำลงไป ถ้ามีการหักห้ามบำรุงรักษาแล้วก็ดีขึ้น ๆ คนเราก็ดี สัตว์ก็ดี ออกมาจากกรรมที่เกิดมาเป็นภพเป็นชาติ ตั้งใหม่ไปอีก ๆ ต้องเป็นอย่างนั้นนะ

ไม่ใช่อยู่ ๆ เกิดมาได้ตามความต้องการ ถ้าเกิดมาได้ตามความต้องการ ๆ โลกนี้จะไม่มีความว่าบ่นว่าทุกข์ขำยากลำบาก เพราะได้ตามความต้องการทุกอย่าง พอทุกข์มาปิดปั๊บได้แล้ว สุขปั๊บได้แล้ว แล้วหาอะไร ก็เป็นแก้วสารพัดนึกนะซี ที่นี้เราไม่ได้ถึงขั้นแก้วสารพัดนึกเหมือนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน นี่เลยแล้วเลยแก้วสารพัดนึก ไม่มีอะไรเข้าไปเพิ่มเติมส่งเสริมและตัดทอนออกได้เลย คือจิตของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน เรียกว่าพอ มีอยู่เท่านั้น ความชมเชยเข้าไปเตะปั๊บ นี่เป็นส่วนเกินแล้ว ความชมเชยสรรเสริญเพิ่มเข้าไปปั๊บนี่เป็นส่วนเกินแล้ว ความนิทานเข้าไปปั๊บนี่เป็นส่วนเกินแล้ว มันลอยออกหลุดออกของมันเอง เหลือแต่ธรรมชาติ ๆ อันนี้จะว่าแก้วสารพัดนึก ท่านไม่ได้นึกมันก็เป็นอยู่แล้ว จะให้ท่านนึกหาอะไร แน่ ๆ ก็ว่าเอาตรงนั้นซี ถ้านึกถึงค่อยได้มา ไม่ใช่

การบำเพ็ญเหตุต้องนึกต้องคิดถึงได้มา แต่เมื่อเป็นผลเต็มที่แล้วอย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ เรียกว่าเต็มภูมิแล้ว นึกหรือไม่นึกท่านก็เป็นของท่านอยู่อย่างนั้น จึงว่าเลยแก้วสารพัดนึก ท่านไม่นึกก็เป็นอยู่แล้ว บริสุทธิอยู่แล้ว นี่ละธรรมที่เลิศออกจาก

กรรมนั้นะ กรรมดี ๆ อย่างพระพุทธเจ้าสร้างพระโพธิญาณมาเท่าไรก็ได้เป็นศาสดา สอนโลก โอ๊ย ทั้งจะเป็นจะตายสลบไสลไม่รู้ก็ภพที่ชาติก็ครั้งก็หนก็กัปกี่กัลป์ ๑๖ อสงไขยบ้าง ๘ อสงไขยบ้าง ๔ อสงไขยบ้าง นานแสนนาน อสงไขยแปลว่านับไม่ได้ ถึง ๑๖ ครั้ง ถึง ๘ ครั้ง ถึง ๔ ครั้ง แล้วสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้วก็มาสั่งสอนโลก มีแต่การบำรุงเหตุทั้งนั้นนะกว่าจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้าเต็มภูมิ ท่านหนุณของท่านตลอด เวลา พวกเราก็ต้องหนุณกัน

นี่หลักพื้นเพของกรรม พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย มีใน คัมภีร์อย่างเต็มแต่้มเลยเถียนะ ท่านไม่ให้ดูถูกกัน ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคลอย่าไปดูถูกเขา เป็นอันขาด สัตว์แต่ละประเภทเขาอยู่ด้วยกรรมของเขา เขาไม่ได้มาขี้มของเราไปเพิ่มของเขา เป็นกรรมของเขามาพอแล้วในตัวของเขาแต่ละสัตว์แต่ละบุคคล จะรูปร่างกลางตัวจิตนิสัยยังงี้ก็ตาม เป็นความที่มาพร้อมแล้วในตัวของเขาเอง ๆ เพราะฉะนั้นจึงอย่าไปดูถูกเขา จะดูถูกเขาเหยียบย่ำเขาอย่างนี้ก็ได้ หรือจะไปยกเขาให้ขึ้นก็ได้ เพราะเป็นกรรมพอตัวของเขาอยู่นั้นแล้ว นอกจากส่งเสริมกันทางภายนอก

การดูถูกกันนี้เป็นการเหยียบย่ำกันลง เป็นการสร้างกรรมตัวเอง ไม่ใช่สร้างให้ สัตว์สร้างให้ตัวเอง สร้างกรรมดีก็สร้างอยู่ในตัวเอง สร้างความชั่ว ความดูถูกเหยียดหยาม การชมเชยสรรเสริญ เป็นการสร้างเพิ่มเติมในตัวของเราเอง ท่านจึงไม่ให้ไปตำหนิ ท่านจึงไม่ให้ไปดูถูกเหยียดหยามสัตว์ ไม่ว่าประเภทใด สูงต่ำขนาดไหน ท่านห้ามทั้งนั้น ท่านไม่ให้ไปดูถูก เพราะเขาอยู่ด้วยอำนาจแห่งกรรมของเขาที่พอเหมาะพอ ดีกับตัวของเขาเอง ๆ ทุกสาย ๆ ไป ที่นี้อยากให้ดีก็ส่งเสริมกัน ถูกต้อง ต่างคนต่างส่งเสริมต่างคนต่างศึกษา เมื่อเป็นฐานของกรรมตั้งขึ้นมาแล้ว ที่นี้กิ่งก้านสาขาเราก็หาใหม่มาเพิ่ม ถ้าหาชั่วก็ได้ชั่ว หาดีก็ได้ดี ได้ศึกษาทางชั่วได้ชั่วไป ได้ศึกษาทางดีได้ดีไป อย่างที่เราฟังโอวาทคำสั่งสอนเวลานี้ นี้ละศึกษาทางดีก็ได้ดีไป เป็นฐานกรรมของเรามาแล้วทุกคน หาเพิ่มจากนี้ไม่ได้แล้ว ฐานของกรรมเต็มเหนียวแล้ว ที่นี้เราจะหาเพิ่มก็ต้องหาเพิ่มเวลาเป็นฐานของกรรมตั้งตัวขึ้นมาแล้ว กิ่งก้านสาขา คือสิ่งที่เราจะหาเพิ่ม จะได้ดีหรือชั่วก็เราหาเองที่นี้ ท่านถึงต้องมีการอบรมศึกษากัน

ให้มีใจกว้างขวาง คนเราถ้ามีจิตใจกว้างขวางอยู่ไหนเย็นไปหมดนั้นแหละ เพื่อนฝูงก็มาก ไปที่ไหนมาก ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคล คนที่มีจิตใจกว้างขวางไม่คับแคบตีบตัน ไปที่ไหนเพื่อนฝูงมาก มีคนเคารพรัก ถ้าเด็กก็น่ารัก ถ้าผู้ใหญ่ก็น่าเคารพบูชา นับถือ เป็นอย่างนั้นนะ อำนาจแห่งความดีไปไหนนี้ชานไปหมดเลย ถ้าความชั่วไปไหนเป็นไฟ ๆ ความไม่ดีนั้นละคือความชั่วให้พากันระมัดระวัง ความดีนั้นอยู่กับใคร ๆ ก็ดีหมด ดีหมดเรื่องความดีแล้ว ให้พากันส่งเสริมตามธรรมพระพุทธเจ้าทรงสอน ไม่ผิดพลาด

พระพุทธเจ้าสอน ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด กลั่นกรองมาเรียบร้อยแล้วกว่าจะได้ เป็นพระพุทธเจ้า เรียกว่าสมบูรณ์แบบแล้วจึงได้เป็นพระพุทธเจ้า ธรรมะจึงเป็นธรรมะ ที่สมบูรณ์แบบ ทุกแบบทุกฉบับที่สอนโลกไม่ผิดเพี้ยน ให้ปฏิบัติตามนั้นเถอะ

เอ้า ทุกข์ก็ทุกข์ ทุกข์เพื่อพระพุทธเจ้า คอขาด-ขาดไป เราไม่เคยได้ยินคอขาด เพราะทำตามพระพุทธเจ้าไม่เคยมี มีแต่คอขาดเพราะอำนาจของกิเลส ทำตามกิเลสคอขาดได้ จมในนรกได้ ไปสวรรค์ถึงนิพพานได้เพราะอำนาจธรรมพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ให้พากันจดจำเอานะ ให้ต่างคนต่างปรับเนื้อปรับตัวทุกคนเราเป็นลูกชาวพุทธ เหลวไหลมากนะเวลานี้ชาวพุทธ เราก็ออยู่จุดศูนย์กลาง คือพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นจุดศูนย์กลาง แนะนำสั่งสอนพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศเขตแดนมาได้ ๕๑-๕๒ ปีนี้แล้วนะ สอนตั้งแต่ความดีความดี ให้บำเพ็ญความดี ไม่ได้สอนให้ทำความชั่วนะ เราเองเราก็ไม่เคยทำ เราพยายามเต็มกำลังความสามารถ เรียกว่าชีวิตจิตใจตั้งแต่วันบวชมา เป็นชีวิตจิตใจของพระตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้จนเป็นนิสัย ถึงจะแสดงกิริยาอาการได้ออกมา ความเป็นพระของเราสมบูรณ์แบบไม่เคยละ แต่กิริยาท่าทางย่อมเป็นไปตามสมมุติ นิยม ไปสถานที่นี้เป็นอย่างนี้ สถานที่นั้นเป็นอย่างนั้น ไปเห็นไอ้หยองกับไอ้อู๋มันไล่รังแกกันก็บอกให้เอาไม่ไล่ดี เป็นอย่างนั้นเข้าใจไหม มันก็เป็นไปตามกิริยา ถ้าออกข้างนอกเป็นอย่างนั้น ข้างในเป็นอย่างหนึ่ง ข้างนอกเป็นอย่างหนึ่ง

เราก็ให้ปรับตัวของเราให้ดีทุกคน ไม่ดีไม่ได้นะ เราเป็นผู้รับผิดชอบเราทุกคน รับผิดชอบเราจะเอาไฟมาเผาเราหรือ รับผิดชอบต้องหาของดีมาส่งเสริมเราถึงถูก อย่างนี้เป็นธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น พากันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ

ลูกศิษย์ กราบเรียนข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเงินที่หลวงตามอบให้คลัง หลวง ที่หลวงตาไปมอบเมื่อวันที่ ๒๑ แบนกซ์ชาติเขาก็กังไม่ได้บันทึกอะไร เขารออยู่ว่า กฤษฎีกาจะตีความว่ายังไง ล่าสุดนี้ได้มาว่าตีความให้เข้าบัญชีผลประโยชน์ประจำปีได้อันนี้เป็นเอกสารของกฤษฎีกาเจ้าค่ะ

หลวงตา ใครเอาไปอ่านเอาไปเถอะ เราชี้เก็ยอ่านหรือใครจะอ่านก็เอา เราชี้เก็ยอ่านกฤษฎีกากฎนี้ มันใหญ่กว่าโลกมาจากที่ไหน เมืองไทยเราใหญ่ขนาดไหน กฎีกฎี้แกมาตีความหาอะไร

ลูกศิษย์ มีแนวโน้มว่าที่นี่จะเข้าได้ค่ะ

หลวงตา ไม่ได้ ไม่ได้เป็นอันขาดข้าศึกต้องเกิดในเมืองไทยว่าอย่างนี้เลย ชี้นิ้วเลย ลงใต้ขึ้นเวทไปแล้วไม่ถอย คอขาด-ขาดไปเลย เพราะเป็นความที่ถูกต้องสมบูรณ์ แบบแล้วในชาติไทยของเราที่นำธรรมเข้ามาปฏิบัติในคราวนี้ อันไหนมาขวางมาว่างั้น

เลย ต้องเอากันอย่างนั้นเลยเทียว พี่น้องทั้งหลายให้ฟังให้ดี นี่เอาธรรมออกมาแท้ๆ นี่
 เอาขาด-ขาดไปเลยธรรม เรื่องคอขาด-ขาด ธรรมไม่ให้ขาดเรื่อง

ลูกศิษย์ ที่นี้ก็เหลือเราไปตามอีกที่ว่าแบงก์ชาติเขาจะบันทึกบัญชีให้เมื่อ
 ไร

หลวงตา ก็ทำทำไปอย่างนั้นแหละพูดอย่างนี้แหละเรา เราชี้เกียจยุ่ง ไม่
 อยากรุ่งนะ เรื่องธรรมมันสมบูรณ์แบบแล้วนี่ มาเหยาะๆ แหยะๆ เรื่องนั้นเรื่องนี้ทำทำ
 นั้นทำนี้ใส่ธรรมมันนำหัวเราะ พูดตรงๆ นี่ ถ้าลงได้ออกแล้วไม่ถอยนะ สมบูรณ์แบบ
 แล้วธรรมพระพุทธรเจ้า มาหาเรื่องราวเรื่องนั้นเรื่องนี้หาอะไร มาเกาะอะไรเราไม่ใช่
 หมาขี้เรื้อนนี่วะ ตรงไหนมันคันฟาดมันเลยเกามันลงตรงนั้น ไม่คันไม่เกา อ่านไม่อ่านก็
 แล้วแต่เถอะเราไม่ถอยอ่านแหละชี้เกียจ ไม่ต้องอ่านก็ได้วะ ไม่อ่านละเอาให้พระไป
 เสีย เอาไปไหนก็ไปเถอะเขาจะพิจารณา เรื่องบ้านเมืองมีชื่อมีแปนี่มันก็ต้องดำเนินตาม
 ชื่อตามแป ผิดชื่อผิดแปไม่ได้รับกัน ถ้าปิ่นเกลียวกันลองดูซี ดีไม่ดีเมืองไทยเคยสงบร่ม
 เย็นมานานขนาดไหนมันเป็นข้าศึกกันได้นั้นละ ถ้าลงดีกับชั่วไม่ฟังเสียงกันแล้วยังไงมัน
 เป็นได้ คือชั่วมันไม่มองดินนั้นแหละ ต้นเหตุที่มันจะรับ

เมื่อวานนี้วันที่ ๒๓ ทองคำได้ ๒ บาทดอลลาร์ได้ ๒๕๓ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้ทั้ง
 หดทั้งที่หลอมแล้วและยังไม่หลอมเป็นจำนวนทองคำ ๒,๔๗๒ กิโลกรัมตามนี้
 ยังขาดอยู่ ๑,๕๒๘ กิโลกรัมจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโลกรัมกำหนดไว้อย่างตายตัวแล้ว กรุณา
 ทราบตามนี้โดยทั่วกัน

ปล่อยแล้วหมาเรา ไ้หมีก็มาไ้หมาก็มา นำดูนะหมาเรา หมาเรานำดู ทำไมจึง
 ว่างั้นเพราะคนมันไม่นำดูได้ดูบ่อย หมาไม่ค่อยได้ดูบ่อยนักละ ถ้าดูก็ไม่เรียวยเปรียงเลย
 เทียว ไม่ยากดูหมา คุณคนนี่ไม่ได้ตีจึงยากชิ ไหนเรายังไม่ได้ถามตามอีก คนที่ดื้อๆ นั้น
 นะไปหรือยัง ไปแล้วหรือ ต้องไปไม่ไปไม่ได้ ถ้าลงได้ชี้ขาด-ขาดสะบั้นไปเลยนะ
 พิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยพูดนี้ ไม่ได้พูดด้วยอวดทมิฐิมานะนะ เราไม่เอามาใช้อย่างนั้น
 นอกจากเรื่องของธรรมเท่านั้น เต็ดหรือไม่เต็ดอยู่กับธรรม มีเท่านั้นละนะ (ของยังไม่ได้
 ขนไปครับ) ขนไม่ขนก็ตาม เรื่องของคนเราไม่ได้พูดถึงเรื่องของคน มันจะฟาดเข้าปากก็
 ช่างหัวมันชี้เข้าใจไหม เรื่องก็มีเท่านั้นแหละ มาด้อมมาดำนได้หรือวัดนี้ ไม่ได้นะ เอะ
 เอะพอแล้วนี่ เรากจะแตกแล้วนะ

มองดูหมานำดู ตัวหนึ่งนอนตัวหนึ่งกำลังตัวหนึ่งเล่นเข้าท่า กระจ่าย ๒ ตัวนั้นก็
 พิลึกนะ มันพิสดารเหลือเกินมันมาป่วนเปียนอยู่นั้นนะ ตอนเช้าก็แต่เช้าเลย อยู่นั้น
 แหละ ๒ ตัว ตัวหนึ่งสีหมอกตัวหนึ่งสีขาว เสี่ยวของใครให้เอาไป เห็นมันวิ่งไปทางครัว

บ่อยนะ เดียวก็มาป่วนเปี่ยนกับเรา ๒ ตัวนี้ เราเดินจงกรมอยู่มาป่วนเปี่ยนอยู่ตามนั้น
ให้พากันภาวนานะพวกนี้ อย่ามานอนจมอยู่เฉยๆ ไม่ได้นะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd